

Ha, meneer Bijdetijd!

LOTGEVALLEN VAN DE FAMILIE R.S. BIJDETIJD

2

Ik hees me vermoeid in m'n jas: 't was me een dag geweest met al die wintersportklanten die of chique en lastig of onervaren dus tijdrovend waren. M'n keel leek schuurpapier. Ik had het gevoel dat als ik nog één keer de naam Davos zou horen, ik zou gaan gillen, lekker lang en ordinaar. 't Mag dan ook een grote pech heten dat ik op de stoep Kees tegen het lijf liep. Kees is 17, jongste bediende, geweldig enthousiast en in de conversatie nauwelijks te remmen.

Hij deed dit keer z'n faam alle eer aan. „Ha meneer Bijdetijd, ook op weg naar de snert? Nou als ik 't zo zie hebt U het wel nodig. Allemense, wat ziet U er uit zeg. Als U zo doorgaat zit U straks ook in Davos, maar dan in een sanatorium. Haha, is tie goed of niet?”
Ik stelde het gegil met grote zelfbeheersing nog één keer uit en zweeg.
„'t Is evengoed ook een baan die U heb,” ging Kees onverstoord verder.
„Al dat 'ja mevrouw met bad natuur-

lijk', en 'nee meneer, alleen maar goed publiek' en 'heus juffrouw, de sjalom is niet zo moeilijk'.”

„Slalom, Kees.”
„O.K., slalom of slalop, voor mij is het allemaal onzin. Ik begrijp de lol van die mensen niet. De helft komt strompelend terug. 't Is dat U 't me vraagt maar als U heel eerlijk mijn mening wilt weten meneer Bijdetijd dan wil ik U wel zeggen dat ik vind dat ze een beetje hiér zijn hoor, en een beetje héél veel ook. Dat geeft me honderden guldens uit om ergens in het buitenland in het gisp gewikkeld te worden.”

„Gips, Kees,” zei ik apathisch en maakte aanstalten op te stappen. „Ja, gisp, dat zei ik al. Afijn, ieder z'n meug. Per slot leven wij van die gekigheid, wat U. Maar kom, ik ga m'n oto weer 's opzoeken, die is veiliger dan die latten.”

Opgelucht schudde ik de grote hand van Kees. „Ja jongen, stap jij maar gauw op je fiets. Tot ziens hoor.”

Maar nu was het Kees z'n beurt.
„Hé, wacht 's effe meneer, nou moet

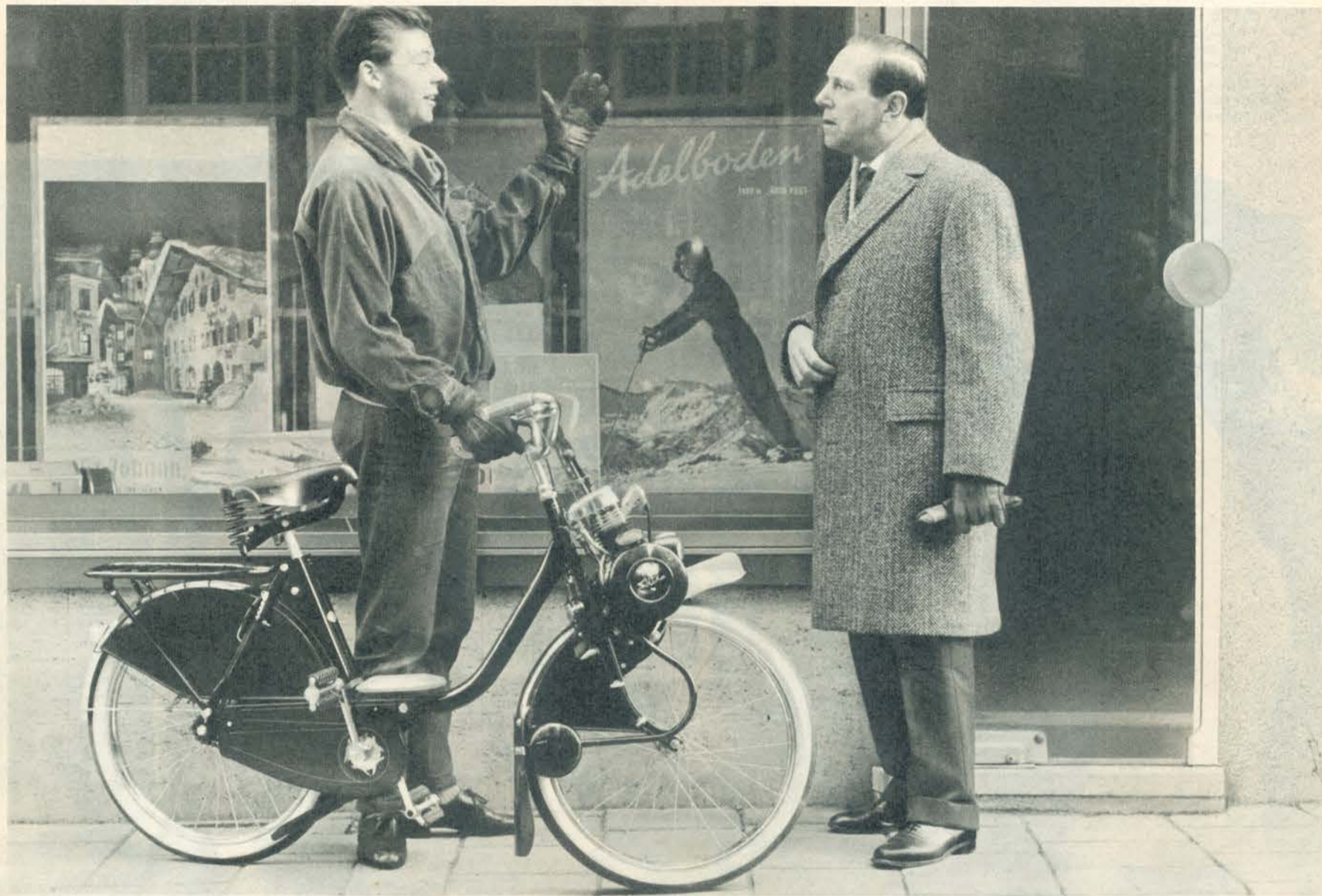
ik U toch verbeteren hoor. Oto zei ik, as U het volledig uit wil hebben, Solex-oto, maar dat laat je in de wandelgangen weg nietwaar, dus vandaar dat ik zei dat ik m'n oto weer 's op ging zoeken. Kijk hier is ie.”

„Maar dat is toch een Solex,” zei ik moe.

Kees keek toegankelijk. „Ja ja, dat is een Solex maar voor dat antwoord krijgt U van mij toch maar een negentje en geen tien want U met Uw ontwikkeling zou moeten weten dat een Solex-oto één groot voordeel extra heeft op de ingeburgerde en alom bekende gewone Solex. En dat is...? Nou...?”

Ik keek uitgesproken dom.

„De vol-automatische koppeling meneer. Allemensen, dat U dat niet weet. Dat is 't nieuwste, daarmee rijdt U helemaal veilig want gaat U zelf maar na. Moet U plotseling stoppen dan trekt U alleen de gashandel wat in en wat gebeurt er dan? U staat stil maar de motor niet. Wegrijden? Gashandel jets op laten komen en hatseké, karren maar, d'r is



geen aantrappen meer bij. 'n Kind kan nou de was doen want 't enige wat er nog te bedienen valt is de gashandel.”



„Niet te geloven,” zei ik en voegde er tot m'n eigen verbazing aan toe: „Ga verder Kees, ik vind het geweldig.”
„Verder... tja, 's effe kijken, is ie zuinig hè, 1 op 70, dus 't is de moeite

niet om daar een prive pompstation voor aan te leggen. En veilig meneer, maximum snelheid 30 km. Stirling Moss zal er dus wel niks an vinden maar dat is dan ook de enige. 's Kijken of ik nou niks vergeten heb.”

„Ja,” zei ik, „dat is zo betrouwbaar is.” En toen Kees verbaasd keek: „Ik heb zèlf een Solex dus al die dingen wist ik al. Maar dit vind ik wel het summum. Als het niet onbescheiden is, hoe...”

„Hoeveel ie kost bedoelt U? f 395,—. Ja 't is effe een uitgaaf maar ik betaal 'm in 18 maanden dus dan is 't te doen. Ze hebben daar een hele voordelige krediet service, zeg ik dat goed? Afijn, wat hebben ze daar allemaal niet, U moet maar 's gaan kijken, de volgende week op de RAI in de stand van R.S. Stokvis. Ik ga d'r

ook heen met m'n moeder. Stel U voor meneer, 't mens is er helemaal weg van en als ik niet oppas is ze d'r op mijn oto vandoor.

Ik zei laatst nog: „moeder, je wordt...”

't Woord moeder bracht me plotseling bij m'n horloge terug. Ik gaf Kees haastig een hand, wierp nog een laatste bewonderende blik op de oto en zei:

„Nou Kees, bedankt hoor.”

„Bedankt?” mompelde Kees verbouwereerd. „Bedankt? Waarvoor?”

(wordt vervolgd)

WEL

VAERT

Nr. 7 - 42